

Skepparsonens historia 3

Jag hade klarat mig i första, andra, tredje klass från att bli förälskad i någon av tjejerna i klassen. Men i fjärde klass, var hon plötsligt där, Ulla i Bro, Källström, söt och glad som fick mitt hjärta att slå snabbare. Under skoltiden var livet lättare, då träffades vi varje skoldag, men när jag flyttade tillbaka till Viks Skola, blev längtan för stor. Jag kunde inte gå där hemma och tråna, så jag visste när hon skulle sluta för dagen och cyklade för att kanske få göra henne sällskap med cykeln hem från skolan i Gustorp. Lycklig och förälskad gick drömmen i uppfyllelse.

Väl framme vid infarten till gården stannade vi och problemet som drabbar många killar i den åldern var att flickorna ofta var längre och mer utvecklade. Jag kunde inte gå av cykeln utan höll krampaktigt tag i en gårdsgårdsstör för att vara lika lång, men samtidigt kunde jag ju inte luta mig så långt fram att jag kunde kyssa henne. Ulla stod kvar, pratade och var som vanligt glad och trevlig. Själv funderade jag på alla lösningar på problemet, det var inte ett dugg romantiskt att tänka sig att en kille skulle kyssas uppåt, man måste kyssas neråt, problemet löstes utav sig själv, Ulla sa hej och cyklade upp till huset.

Nästa gång jag kom till Ulla, då var chansen mycket större att jag skulle lyckas, vi stod och pratade på kökstrappan och då kunde jag stå ett trappsteg högre, men snälla pojkar får inte kyssa vackra flickor. Med kramp i både armar ben och hjärna så blev Ulla okysst.

Hemma blev längtan blev längtan svår, jag gick och hoppades på att Ulla skulle ringa nån gång, men icke

Men en kväll ringer telefonen; Hej! Det är Ulla. Nej, det är inte Ulla. Jo det är Ulla Nej, det är inte Ulla. Jo det är Ulla, rösten lät lite irriterad. Nej, det är inte Ulla. Jo, det är Ulla, rösten var riktigt irriterad. Jaså, är det Ulla. Det var Ulla, min syster som ringde.

Jag hade än en gång cyklat hem till Ulla men var för feg för att knacka på så jag blev stående kvar i trädgården och såg henne gå och pyssla med sin mamma i köket.

Plötsligt hör jag någon bakom mig, det var hennes ohängde lillebror Janne, som med stor skadeglädje stod och flinade. Han gick inte in och hämtade henne, nej då, men berättade för Ragnar i Sköttorp som kom fram några dagar senare och var moraltant. Så där kan man inte göra. Där dog den skira och vackra tonårsförälskelsen till slut till och Ulla blev aldrig kysst.

Kooperativa hade fått en ny föreståndare, bäst av allt, de hade en mörkhårig skönhet i tonåren med ett ständigt Mona Lisa leende på läpparna. Bo Jansson och jag tillbringade många vingliga timmar på cykel och i diket utanför affären men det var nästan omöjligt att komma i kontakt med henne. Om hon var blyg Else Maj eller om hon tyckte vi var några riktiga idioter vet vi inte än i dag.

Pappan, föreståndaren var inte så bra på dialekten så när Leif Pettersson skulle köpa en cykelpump så frågade han vad han kunde stå till tjänst med. Jä, skulle ha e pompa, sa Leif. Nej det har vi inte men vi har frön.

Tillfället att få träffa Else Maj blev när Birgitta Joelsson skulle ha födelsekalas. Else Maj satt i soffan och log sitt leende men sa inte mycket till os killar

Nu ska vi leka ryska posten, vad är nu detta tänkte Andersson, oskyldigt som vanligt? Men informationen gladdde mig mycket. Första gången utanför dörren tog jag klapp, feg som vanligt. Men nästa gång skulle det bli kyss och tänk om det blir Else Maj. Naturligtvis hade vi killar kommit överens vilka de skulle peka på om någon av oss hamnade utanför dörren. Nu eller aldrig skulle jag ta en kyss i alla fall. Det blev hon, med stora ögon och det där underbara leendet, inte ett ord, nu väntade hon bara på att bli kysst av mig.

Modet rann ner från hjärnan ner i knäna som vek sig, armarna blev som gele, jag böjde mig ner och kysste henne på armen.

Det var två stora trauman i min uppväxt som jag fått leva med resten av livet.

Sjöodjuret fanns vid bryggan i Dynekil men det får bli en annan historia.

2008 07 21